

I.

Hovorí sa, že svet je dnes menší. A to preto, že sa veľmi rýchlo dostaneme hoci aj na druhý koniec sveta. Kedysi sme museli do Ameriky cestovať celé mesiace, a teraz tam preletíme za jeden deň.

Podobne je to aj s rozprávkami. Kedysi sa rozprávky začínali: *za siedmimi horami a za siedmimi dolami* alebo *d'aleko-pred'aleko, kde sa voda sypala a piesok sa lial...* Okrem toho, že rozprávková krajina bola taká vzdialená, kníh bolo málo a deti museli čakať, kým im niekto príbeh porozpráva.

Dnes je to už inak. Detských kníh sú plné knižnice, natlačené sú sa na preplnených policiach v kníhkupectvách... A doma si

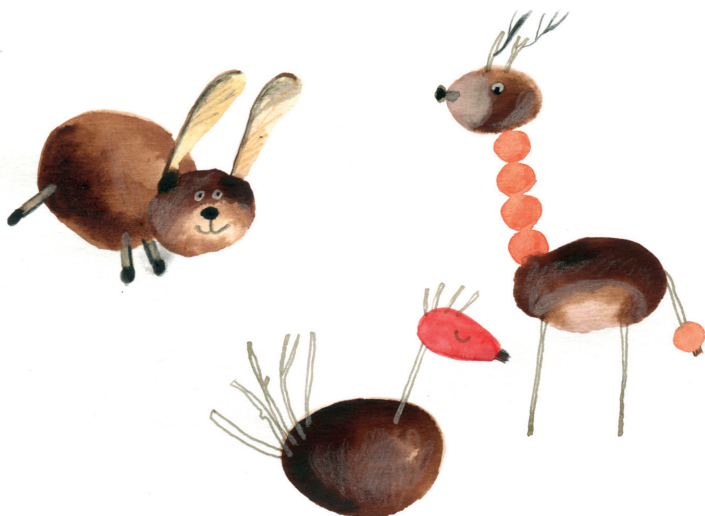
môžeme zapnúť tablet alebo počítač, kde sa rozprávkové bytosti v momente zjavia.

Keby to Majstrík s Krasomilkou vedeli, možno by nežili tak dlho mimo nás ľudí. Nečudovali by sa, že pri toľkých rozprávkach na ne deti zabudli.

Pred rokmi ich vymyslel jeden chlapček s dievčatkom, pretože radi vyrábali nové veci. Večer vždy snívali o tom, že im škriatok Majstrík s vílou Krasomilkou pošlú tie najlepšie nápady.

Keď sa deti ráno zobudili, hneď vedeli, ako si kdečo vyrobiť z vecí, ktoré našli doma, vonku na záhrade alebo v lese. Raz to bola loďka s plachtou zo starej páskovanej košele, inokedy zase veselé zvieratká z čerstvo napadaných gaštanov.

Majstrík s Krasomilkou im to radili vo farebnom sne. Ale to už bolo dávno. Deti vyrástli a na Majstríka s Krasomilkou zabudli. Víla so škriatkom však žili ďalej v čarovnom svete fantázie. A všetko sa zdalo byť v poriadku, až kým sa k nim jedného dňa nedostala z nášho sveta znepokojujúca správa.

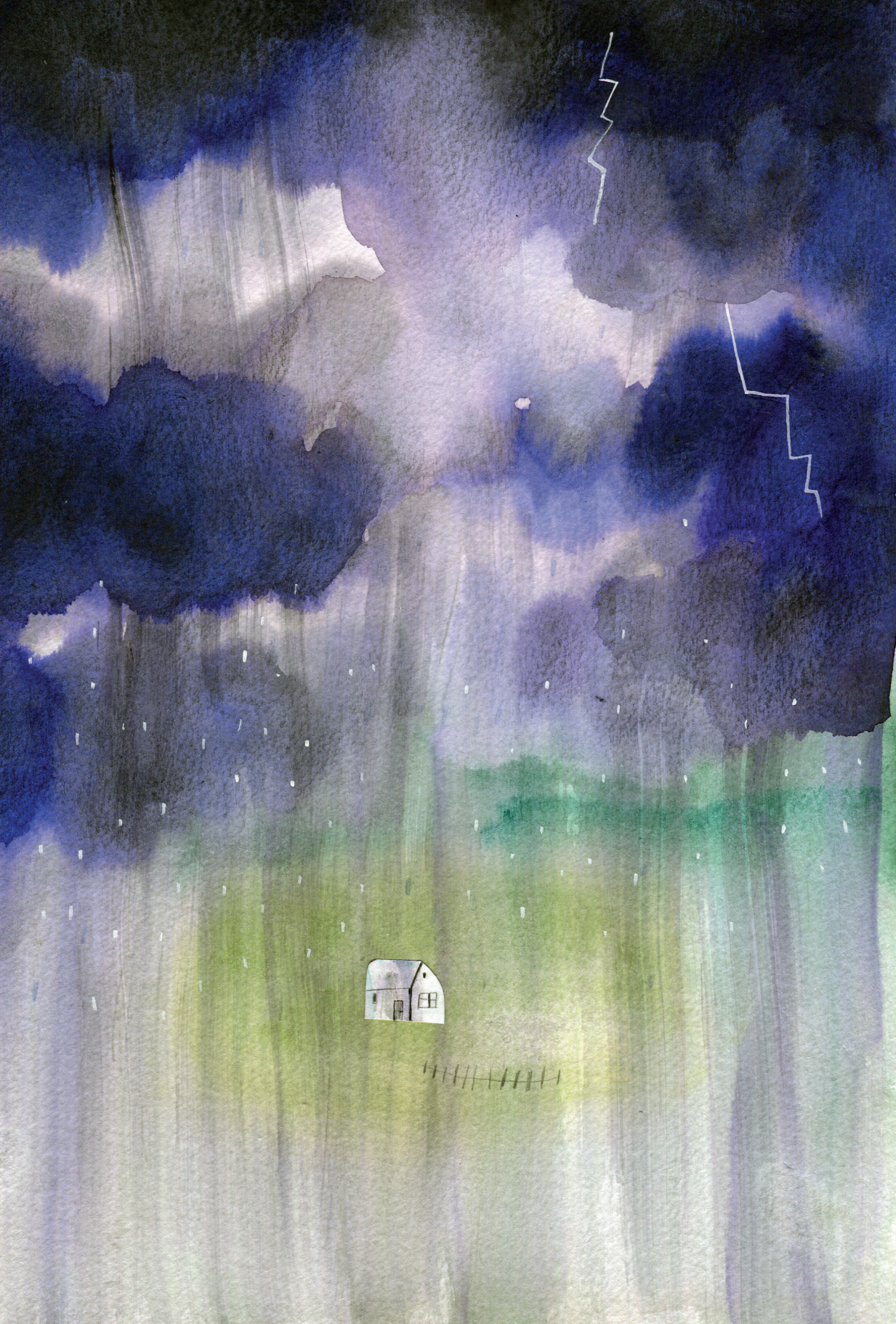
II.

Vonku to vôbec nevyzeralo na pekný deň. Najskôr sa k sebe natisli ťažké čierne mraky, potom sa na nebi zablysko, lesom sa ozvalo silné hrmenie a na zem začali padať veľké dažďové kvapky. Krasomilka len tak-tak stihla dobehnúť na návštevu k Majstríkovi.

„Pozri, teraz už padajú krúpy veľké ako lieskovce! Prišla som k tebe práve včas!“ spustila víla, len čo za sebou zatvorila ťažké dvere.

Majstrík na to neodpovedal. Smutne sedel v prútenom hojdacom kresle a hľadel von oknom. Na stole mal rozložené noviny. Jeho kamarátka sova mu ich občas nosí zo sveta ľudí.

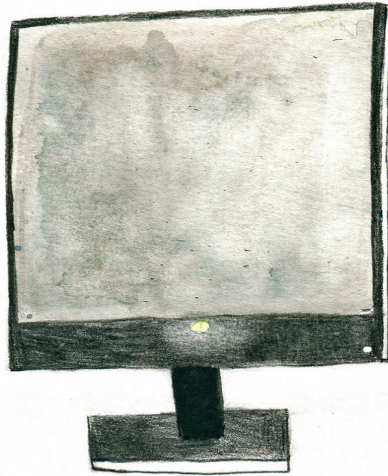
„Som rád, že si prišla,“ začal Majstrič po chvíli. „Počúvaj, aký článok som čítal v novinách. Volá sa *Ako žijú dnešné deti*. Predstav si, je plný klamstiev. Doteraz som si myslel, že sa v novinách píše vždy pravda.“

„A čo tam písali?“ vyzvedala víla.

„Už prvá veta je nezmysel: Deti sa dnes nevedia samy hrať. Už si to niekedy počula?“

Krasomilka nadvihla obočie: „Čo je to za hlúposť? Pokiaľ viem, najväčšia zábava bola odjakživa s deťmi.“

„Ďalej písali, že deti nerady niečo vymýšľajú, čítajú, tvoria a dokonca vraj nechodia von, ale sedia zavreté doma a pozerajú na... ako sa to len povie...“ rozpamätával sa škriatok a vzal do rúk noviny. „Mo-ni-tor!“

„A to je čo?“

„Vraj nejaký obraz, v ktorom sa veci hýbu. A to majú namiesto naozajstnej hry.“

„To sa mi nezdá,“ zamyslela sa víla.

„Veď vravím, nezmysly a klamstvá,“ opakoval Majstrík.

Obaja o tom premýšľali a potom spolu vyšli na terasu. Svrone tvrdili, že v novinách si vymýšľajú, lenže vnútri im niečo navrávalo, že...

„A čo ak je to pravda?“ tíško sa spýtala Krasomilka. „Tiež som už počula o tom, že deti dnes žijú inak. Kedysi si zobrali papierovú škatuľu a vyrábali si z nej dom pre bábiky alebo železničnú stanicu. Aj nás dvoch si deti vymysleli, aby sme im pomáhali tvoriť pekné veci. Pamätáš sa? Ale čo ak už deti nemusia nič vymýšľať? Teraz vraj dostanú dom pre bábiky s oknami, záclonami aj celým nábytkom bez námahy v hračkárstve.“

„Bez detskej fantázie neprežijeme. Budeme tu len dovtedy, pokiaľ nás budú deti poznať,“ nešťastne zhodnotil Majstrík. „Ak prestanú tvoriť, začneme sa zmenšovať, až sa úplne stratíme!“

Kamaráti dlho do noci premýšľali, ako by sa mohli zachrániť. Krasomilka navrhla, aby to išli zistiť priamo medzi deti. Majstríkovi sa nápad najskôr nepozdával. Nikdy predtým v ľudskom svete neboli. No Krasomilka ho presvedčila, že nemajú čo stratiť. Ak ich už deti nebudú poznať, postupne sa scvrknú tak, že by sa mohli utopiť hoci aj v dažďovej kvapke.

